

A DA VINCI-KÓD BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL

DAN
BROWN

EREDET

EREDET

DAN BROWN

EREDET

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Dan Brown: Origin

Bantam Press an imprint of Transworld Publishers,

Penguin Random House UK, London, 2017

A kitalált történet szereplői is kitaláltak, mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Copyright © 2017 by Dan Brown

Hungarian translation © Turcsányi Jakab, 2018

Hungarian edition © GABO Kiadó, 2018

Borító: Szabó Vince, Malum Stúdió / Maria Carella borítótervének felhasználásával

Tördelés: Gelányi Mariann

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó

www.gabo.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás

Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-406-590-6

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben

Felelős vezető: Ducsei György igazgató

Anyám emlékére

*Legyünk készek kiszabadulni eltervezett életünkől,
hogy miénk legyen az élet, ami ránk vár.*

JOSEPH CAMPBELL

A regényben szereplő valamennyi műalkotás,
épület, helyszín, tudományos és vallási szer-
vezet a valóságban is létezik.

Prológus

Ahogy az öreg fogaskerekű felfelé kapaszkodott a szédítő meredélyen, Edmond Kirsch a csipkézett hegytetőt pásztázta a magasban. A sziklafalba épült apátság masszív kőépületei a levegőben látszóttak függeni, mintha varázserő olvasztotta volna össze őket a hegygel a szakadék felett.

Ez az időtlen katalóniai kegyhely több mint négy évszázadon át dacolt a gravitáció örök erejével, sohasem hazudtolva meg eredeti célját: elzárni lakóit a modern világtól.

A sors iróniája, hogy most ők lesznek az elsők, akik szembesülnek az igazsággal, gondolta Kirsch, azon tűnődve, hogyan fognak rá reagálni. Történelmi léptékben isten emberei a legveszélyesebbek a földön... különösen, amikor az isteneiket fenyegetik. És én tüzes lándzsát készülök vetni a viperafészekbe.

Amikor a vonat felért a hegytetőre, Kirsch látta, hogy egy magányos alak várakozik a peronon. A kiaszott csontváz hagyományos katolikus reverendát viselt fehér karinggel, a fején *zucchetto*. Kirsch a fotók alapján ráismert vendéglátója szikár vonásaira, és váratlan adrenalinlöketet érzett.

Valdespino személyesen fogad.

Antonio Valdespino püspök nagy tekintélyű figura volt Spanyolországban – nem elég, hogy a király bizalmas barátja és tanácsadója, de a konzervatív katolicizmus és a hagyományos politikai értékek megőrzésének egyik lehangosabb, legbefolyásosabb szószólója az országban.

– Edmond Kirsch, ha nem tévedek – szólította meg a püspök a vonatról leszálló Kirscht.

– Bűnösnek vallom magam – válaszolta mosolyogva Kirsch, és megrázta vendéglátója csontos kezét. – Valdespino püspök úr, szeretném megköszönni, hogy módot adott erre a találkozásra.

– Örültem a megkeresésének. – A püspök hangja erősebb volt, mint várta: tiszta és átható, akár a harangszó. – Ritkán van alkalmunk konzultálni a tudomány embereivel, kivált ilyen jeles képviselőjével. Erre tessék.

Ahogy Valdespino elindult Kirsch mellett a peronon, a hideg, hegyi szél feldagasztotta a reverendáját.

– Be kell vallanom – mondta Valdespino –, nem úgy néz ki, ahogyan elképzeltem. Egy tudósra számítottam, de ön meglehetősen... – Enyhe megvetéssel mérte végig a vendég elegáns, Kiton K50 öltönyét és Barker struccbőr cipőjét. – Pöpec, azt hiszem, ez a jó szó rá.

Kirsch udvariasan mosolygott. A „pöpec” szó évtizedek óta kiment a divatból.

– A tudományos eredményeiről olvasva – mondta a püspök –, nem egészen értem, mivel foglalkozik.

– A játékelmélet és a számítógépes modellezés a szakterületem.

– Tehát számítógépes játékokat tervez gyerekeknek?

Kirsch érezte, hogy a püspök tudatlanságot színlel, mert régi-módinak próbál tűnni. És nem csupán érezte, hanem tudta, hogy Valdespino félelmetesen tájékozott a technológiai kérdésekben, és gyakran hívja fel a figyelmet annak veszélyeire.

– Nem, uram, a játékelmélet valójában a matematika egyik területe, amely mintázatokot vizsgál, hogy előre jelezze a jövőt.

– Á, igen, azt hiszem, olvastam, hogy ön évekkkel ezelőtt megjósolta az európai monetáris válságot. Amikor senki sem hallgatott önre, azzal mentette meg a helyzetet, hogy megalkotott egy számítógépes programot, amely újraélesztette az EU-t. Mi is volt az a híres idézet? „Harminchárom évesen ugyanannyi idős vagyok, mint Krisztus a feltámadásakor.”

Kirsch összerándult.

– Silány hasonlat, excellenciás uram. Fiatal voltam.

– Fiatal? – A püspök kuncogott. – És hány éves most... talán negyven?

– Pontosan.

Az erős szél tovább rángatta a mosolygó öregember reverendáját.

– Nos, a szelídeknek kellett volna örökölniük a földet, de helyettük a fiataloké lett... a technikához értőké, akik a saját lelkük helyett a monitort bámulják. Be kell ismernem, soha nem gondoltam volna, hogy okom lesz találkozni a támadást vezető fiatalemberrel. Önt prófétának nevezik, mint tudja.

– Ez esetben nem bizonyultam túl jó prófétának, excellenciás uram – válaszolta Kirsch. – Amikor privát találkozót kértem önnel és a társaival, húsz százalék esélyt adtam annak, hogy beleegyeznek.

– És ahogy azt a munkatársaimnak is elmondtam, az igazhitűek mindenkor nyerhetnek abból, ha meghallgatják a hitetleneket. Az ördög hangját hallva jobban értékeljük Isten hangját. – Az öregember elmosolyodott. – Természetesen tréfálok. Kérem, nézze el nekem az öreges humorérzékemet. Időnként cserben hagy a szűrőkészülékem. – Valdespino püspök most előremutatott. – Ott vannak a többiek. Erre tessék.

Kirsch szemügyre vette a célt, egy hatalmas fellegvárat szürke kőből a sziklafal peremén, amely ezer méterrel magasodott az erdős hegyoldalak buja lombkárpitja fölé. Megriadva a mélységtől Kirsch elfordította a tekintetét a szakadéktól, és követte a püspököt az egyenetlen sziklaösvényen, és az előtte álló találkozóra terelte a gondolatait.

Kirsch három kiemelkedő egyházi vezetőtől kért audienciát, akiknek most ért véget egy itteni konferencia.

A világvallások parlamentje.

1893 óta a világ csaknem harminc vallásának több száz spirituális vezetője gyűlik össze néhány évenként más és más helyen, hogy egy héten át vallások közötti dialógust folytasson. A tanácskozáson a keresztény egyházak befolyásos papjai, zsidó rabbik, iszlám

hittudósok vesznek részt a világ minden tájáról, valamint hinduk, buddhisták, dzsainák, szikhek és mások.

A parlament azt a célt tűzte ki maga elé, hogy „harmóniát teremtsen a világ vallásai között, hidakkal kösse össze az eltérő spirituális tanításokat, és ünnepelje azt, ami minden hitben közös”.

Nemes célkitűzés, gondolta Kirsch, annak ellenére, hogy üresnek látta – értelmetlen kutatás a véletlenszerűen egybecsengő pontok után egy ősrégi mesékből, legendákból és mítoszokból álló zagyvalékban.

Miközben Valdespino püspök végigvezette az ösvényen, Kirsch lepillantott a hegyoldalra, és kaján gondolata támadt. *Mózes felhágott a hegyre, hogy fogadja Isten ígését... én is felhágok egy hegyre, de éppen az ellenkezőjéért.*

Az ő indítéka, amelyért a hegyre hág, mondta magában Kirsch, az erkölcsi kötelesség, de tudta, hogy jó adag hübrisz is feltűzelte erre a látogatásra – alig várta, hogy kiélvezhesse az elégtételt, amikor szemtől szemben ülve ezekkel az egyházi személyekkel megjósolja nekik a küszöbönálló veszтüket.

Volt időtök felismerni az igazságunkat.

– Elolvastam az életrajzát – mondta váratlanul a püspök, Kirschre pillantva. – Úgy veszem ki, hogy ön a Harvard Egyetem terméke.

– Igen, ott diplomáztam.

– Értem. Azt olvastam, hogy most először a Harvard történetében több az ateista és az agnosztikus az újonnan érkező hallgatók között, mint akik valamilyen vallás hívének nevezik magukat. Ez elég beszédes statisztika, Mr. Kirsch.

Csak azt mondhatom erre, szeretne volna válaszolni Kirsch, hogy a diákjaink egyre okosabbak lesznek.

Az öreg épülethez érkezve még keményebben támadott a szél. A bejáratnál tompa lámpafény; a levegőt átjárta a füstölőkben égő tömjén nehéz illata. A két férfi sötét folyosók útvesztőjében kanyargott, és Kirsch szeme csak nehezen alkalmazkodott a homályhoz, miközben reverendás vendéglátóját követte. Végül megérkeztek egy

szokatlanul kicsi faajtó elé. A püspök bekopogott, leszegte a fejét, és belépett, intve a vendégnek, hogy jöjjön utána.

Kirsch bizonytalanul lépte át a küszöböt.

Magas falak között találta magát, amelyeket régi, bőrkötésű könyvek borítottak. A falakból bordákként nyúltak ki a további, szabadon álló könyvespolcok; az öntöttvas radiátorok kattogtak és sziszegtek, azt a kísérteties érzetet keltve, mintha élne a szoba. Kirsch a második szinten körbefutó, faragott balusztrádos erkélyre emelte a tekintetét, és azonnal rájött, hol van.

A híres montserrati könyvtár, ismerte fel, és elámult, hogy bebozsátást nyert ide. E nagybecsű helyiség állítólag egyedülálló ritkaságokat őriz, amelyhez csak azok a szerzetesek férhetnek hozzá, akik Istennek szentelték életüket, és elzárkózva élnek itt fenn a hegyen.

– Diszkréciót kért – mondta a püspök. – Ez a legfőbb magánterületünk. Kevés kívülről látta be ide a lábát.

– Nagylelkű felajánlás. Köszönöm.

Kirsch követte a püspököt a nagy faasztalhoz, ahol két, koros férfi ült várakozóan. A bal oldalinak fáradt tekintete és gubancos, ősz szakállja volt; mély nyomot hagyott rajta az öregség. Gyűrött, fekete öltönyt viselt fehér inggel és széles karimájú kalappal.

– Ő Köves Jehuda rabbi – mondta a püspök –, a jeles zsidó filozófus, aki kimerítően írt a kabbalista kozmológiáról.

Kirsch áthajolt az asztalon, és udvariasan kezét rázott Köves rabbival.

– Örvendek a találkozásnak – mondta. – Olvastam a könyveit a kabbaláról. Nem állíthatom, hogy meg is értettem, de elolvastam őket.

Köves szívélyesen biccentett, megtörölve könnyező szemét a zsebkendőjével.

– Ő pedig – folytatta a püspök a másik férfira mutatva – a nagyra becsült allamah, Szájed al-Fadl.

A híres iszlám hittudós széles mosollyal felállt. Alacsony, zömök férfi volt jovialis arccal, amely nem egészen illett átható tekintetű, sötét szeméhez. Egyszerű, fehér *szobot* viselt.

– Olvastam az előrejelzéseit, Mr. Kirsch, az emberiség jövőjéről. Nem állíthatom, hogy egyet is értek velük, de elolvastam őket.

Kirsch jóindulatúan mosolygott, és kezét fogott vele.

– És íme, a vendégünk, Edmond Kirsch – fejezte be a bemutatást a püspök a két kollégájához fordulva –, aki, mint tudjuk, nagyra értékelt számítógépes szakértő, a játékelmélet tudósa, feltaláló és egyfajta próféta a technológiai világban. Tekintettel az előéletére meglepett a kívánsága, hogy találkozzon velünk. Ennélfogva most Mr. Kirschre vár, hogy elmagyarázza, miért jött el ide.

Azzal Valdespino püspök helyet foglalt két kollégája között, összekulcsolta a kezét, és várakozóan nézett Kirschre. Mindhárom férfi szemben ült vele, akár egy bíróság, olyan elrendezést teremtve, amely inkább emlékeztetett inkvizícióra, mint tudósok barátságos eszmecseréjére. A püspök, fedezte fel Kirsch, még csak hellyel sem kínálta.

Kirscht nem megfélemlítette, hanem szórakoztatta a dolog, miközben a három, koros férfit tanulmányozta. *Ez hát a Szentháromság, amellyel találkozni akartam. A három napkeleti bölcs.*

Hatalmát éreztetve Kirsch húzta egy kicsit az időt: az ablakhoz lépve bámulta a lélegzetelállító panorámát. A mély völgyben elterülő legelők napsütötte foltmintáját feljebb tekintve a Collserola heglánc szabdalt ormai váltották fel. Mérföldekkel távolabb, valahol a Baleár-tenger fölött fenyegető viharfelhők tömege gyülekezett a láthatáron.

Találó, gondolta Kirsch, előre érezve a turbulenciát, amelyet hamarosan előidéz e falak között, majd a kinti világban.

– Uraim – vágott bele hirtelen visszafordulva. – Azt hiszem, Valdespino püspök úr már tolmácsolta kérésemet a titoktartást illetően. Mielőtt folytatnánk, szeretném tisztázni, hogy amit megosztani készülök önökkel, az szigorúan bizalmas. Rövidre fogva, hallgatási fogadalmat kérek. Beleegyeznek?

A három férfi némán bólintott; Kirsch nyugtázta, bár tudta, hogy minden bizonnyal felesleges az egész. Nyilván eltitkolni akarják majd ezt az információt, nem pedig közhírré tenni.

– Azért vagyok ma itt – kezdte Kirsch –, mert olyan tudományos felfedezést tettem, amelyet, úgy vélem, megdöbbenőnek fognak találni. Sok éve dolgozom már ezen, abban a reményben, hogy válaszokat kapok emberi létünk két alapvető kérdésére. Most, hogy sikerrel jártam, azért fordulok kifejezetten önökhöz, mert úgy sejtem, hogy ez az információ súlyos hatással lesz a világ hívőire, nagy valószínűséggel olyan váltást idézve elő, amelyet nem nevezhetünk másként, mint szakadás. Pillanatnyilag én egyedül rendelkezem a földön ezzel az információval, amelyet most feltárok önök előtt.

Kirsch benyúlt a zakója zsebébe, és kivett egy nagy méretű okostelefont – amelyet maga tervezett saját célra. A készülék háza élénk színek mozaikja volt, és úgy helyezte a három ember elé, mint egy televíziót. A következő másodpercben felcsatlakozik az eszközzel egy ultrabiztonságos szerverre, beüti a negyvenhét karakteres jelszavát, és live-stream prezentációt tart nekik.

– Amit most látni fognak – mondta Kirsch –, az egy bejelentés nyers változata, amelyet megosztani remélek a világgal... úgy egy hónap múlva. De mielőtt ezt megteszem, szeretnék eszmeцерét folytatni földünk néhány befolyásos egyházi gondolkodójával, hogy képet kapjak arról, hogyan fogadják a hírt azok, akiket a legmélyebben érint.

A püspök hangosan sóhajtott, mint aki inkább unatkozik, semmint aggódik.

– Érdekesítő bevezetés, Mr. Kirsch. Úgy beszél, mintha a világvallások alapzatát rengetné meg az, amit bemutatni készül.

Kirsch körbetekintett a szent szövegek ősrégi tárházában. *Nem megrengetni fogja az alapzatukat. Hanem összezúzni.*

Kirsch felmérte a vele szemben ülőket. Amiről nem tudhattak, hogy Kirsch három napon belül tervez a nyilvánosság elé állni ezzel a prezentációval egy elképesztő, aprólékosan megkoreografált esemény keretében. Amikor ez megtörténik, az emberek szerte a világon felismerik, hogy valójában egyetlen közös pont van valamennyi vallási tanításban.

Az, hogy egyaránt téves mind.

Első fejezet

Robert Langdon professzor felnézett a tizenkét méter magas kutyára a téren. Az állat bundáját élő fűszőnyeg és illatos virágok alkották.

Én próbállak megkedvelni. Tényleg.

Langdon még egy ideig bámulta a teremtményt, majd folytatta útját a felüljárón, amely egy tágas, lépcsős teraszra vezetett; a lépcsősor egyenetlen fokai azt a célt szolgálták, hogy kikölkentsék az érkező látogatót a megszokott haladási ritmusából. Küldetés teljesítve, gondolta Langdon, miután kétszer is megbotlott a szabálytalan lépcsőfokokon.

A lépcső aljára érve hirtelen megtorpant a feje fölé tornyosuló, hatalmas műtárgy láttán.

Ez is megvolt.

Óriási fekete özvegy magasodott előtte, vékony vaslábak tartották a kövér testet jó tíz méterre a levegőben. A pók hasa alatt a dróthálóból szőtt petezsák tele volt üveggömbökkel.

– Maman a neve – szólalt meg egy hang.

Langdon felé fordította a tekintetét, és egy sovány férfit pillantott meg, aki a pók alatt állt. Fekete brokát *sherwanit* viselt, és már-már komikusan kunkorodó Salvador Dalí-bajusza volt.

– Fernando vagyok – folytatta –, és köszöntöm a múzeumban. – A férfi végigvizsgálta a kitűzők sorát maga előtt egy asztalon. – Szabad a nevét?

– Hogyne. Robert Langdon.

A kérdező felkapta a fejét.

– Jaj, bocsásson meg! Nem ismertem fel, uram!

Én is alig ismerem magamra, gondolta Langdon mereven mozogva a fekete frakkban fehér csokornyakkendővel és fehér mellénnyel. *Úgy nézek ki, mint az egyik Whiffenpoof*. Langdon klasszikus szabású frakkja csaknem harmincéves volt, még a princetoni Borostyán klubtagsága idejéből származott, de hála a kötelességtudóan napon-ta leúszott hosszaknak, még mindig egész jól állt rajta. Langdon sietősen csomagolt, rossz helyre nyúlt a gardróbban, így maradt otthon a bevett szmokingja.

– A meghívóban „fekete-fehér” szerepel – mondta Langdon. – Remélem, megfelelő a frakk.

– A frakk mindig megfelel! Remekül fest! – A férfi elé patant, és gondosan elhelyezte a kitűzött a nevével Langdon hajtókáján. – Megtiszteltetés, hogy találkozhattam önnel – közölte a bajuszos férfiú. – Bizonyára nem először jár nálunk.

Langdon átnézett a póklábak között a ragyogó épületre.

– Zavartan kell beismernem, hogy még sohasem jártam itt.

– Az nem lehet! – kiáltott fel a férfi színlelt megdöbbenéssel. – Nem rajongója a modern művészetnek?

Langdon rendszerint élvezte a modern művészet jelentette kihívást – elsősorban annak felfedezését, miért tartanak bizonyos munkákat remekműveknek: például Jackson Pollock csurgatásos festményeit; Andy Warhol Campbell's leveskonzervjeit; Mark Rothko egyszerű, színes négyzeteit. Ezzel együtt Langdon jóval otthonosabban mozgott Hieronymus Bosch vallásos szimbólumainak vagy Francisco de Goya műveinek terepén.

– Inkább a klasszikusnak – válaszolta Langdon. – Inkább Leonardo da Vinci, mint de Kooning.

– De Leonardo da Vinci és de Kooning oly hasonló!

Langdon türelmesen mosolygott.

– Ezek szerint van még mit tanulnom de Kooningról.

– Akkor a legjobb helyre jött! – A férfi a nagy épülettömb felé lendítette a karját. – Ebben a múzeumban található a világ egyik

legkitűnőbb modern művészeti gyűjteménye! Remélem, jól fogja érezni magát.

– Igyekszem – felelte Langdon. – Csak azt tudnám, miért vagyok itt!

– Ahogy mindenki más! – nevetett vidáman, a fejét csóválva a férfi. – A vendéglátójuk erősen titkolja a ma esti esemény célját. Még a múzeum személyzete sem tudja, mi folyik itt. A rejtély adja a sava-borsát. Már a legvadabb szóbeszéddek terjengenek. Több száz vendég van odabent, köztük sok híresség, és senki nem is sejtí, mire számítson!

Langdon elvigyorodott. Nagyon kevés házigazda venné a bátorságot, hogy az utolsó percben küldjön szét meghívókat, lényegében ezzel a szöveggel: *Szombat este. Legyen ott. Bízson bennem.* És még kevesebben lennének képesek rávenni VIP-k százait, hogy hagyjanak ott csapot-papot, és repüljenek Észak-Spanyolországba az eseményre.

Langdon kísértált a pók alól, és folytatta útját a bejárón, amely fölött hatalmas, vörös molinó feszült.

EGY ESTE EDMOND KIRSCHSEL

Edmond persze sohasem volt híján az önbizalomnak, gondolta kajánul Langdon.

Úgy húsz évvel ezelőtt az ifjú Eddie Kirsch Langdon egyik első tanítványa volt a Harvard Egyetemen – a borzas hajú, számítógépes kockát a kódok iránti érdeklődés vitte el Langdon gólyáknak meghirdetett szemináriumára: *Kódok, rejtjelek és a szimbólumok nyelve.* Kirsch kiművelt intellektusa mély benyomást tett Langdonra, s noha végül Kirsch hátat fordított a szemiotika poros világának a számítógépekben rejlő fényes ígélet kedvéért, a köztük kialakult tanár-diák kapcsolat túlélte a Kirsch diplomaszerezése utáni két évtizedet.

Mára a tanítvány felülmúlta a mesterét, gondolta Langdon. Fény-évekkel.

Edmond Kirsch ma az egész világon elismert fenomén: milliárdos számítógépguru, jövőkutató, feltaláló és vállalkozó. Negyvenéves korára elképesztően változatos technológiai újítások atyja, amelyek nagy ugrást jelentenek olyan eltérő területeken, mint a robotika, az agykutatás, a mesterséges intelligencia és a nanotechnológia. A jövőbeli tudományos áttörések pontos előrejelzése pedig titokzatos aurát vont hősünk köré.

Langdon gyanította, hogy Edmond kísérteties prognosztizáló tehetsége az őt körülvevő világ lenyűgözően széles körű ismeretének tudható be. Emlékezete szerint Edmond mindig is falta a könyveket – mindent elolvasott, ami csak a keze ügyébe került. A könyvek iránti szenvedélye és az a képesség, amellyel magába szívta a tartalmakat, olyan párosítás volt, amellyel Langdon még sohasem találkozott.

Az utóbbi néhány évben Kirsch főként Spanyolországban élt, köszönhetően a máig tartó szerelmi viszonyának, amelyet az ország óvilági bája, avantgárd építésze, extravagáns ginbárjai és remek éghajlata alapozott meg.

Évente egyszer Kirsch visszatér Cambridge-be, hogy előadást tartson az MIT Media Laben; Langdon ilyenkor együtt vacsorázik vele Boston valamelyik trendi, új helyén, amelyről addig még sohasem hallott. A társalgás véletlenül sem a technológiáról folyik; Kirsch kizárólag a művészetről cserél eszmét Langdonnal.

– Maga az én kulturális kapcsolatom, Robert – tréfálkozik gyakran Kirsch. – Az én külön bejáratú mesterem, aki a bölcsészettel jegyezte el magát.

A Langdon családi állapotára tett csípős utalás csak még ironikusabb lett attól, hogy egy másik agglegénytől érkezett, aki szerint a monogámia „sértés az evolúcióra nézve”, és akit számos szupermodellel kaptak már lencsevégre az évek során.

Mivel Kirsch a számítógép-tudomány megújítójaként szerzett hírnevet, könnyű lett volna vaskalapos tech-gurunak képzelni. Ehelyett ő modern, popkulturális ikont faragott magából, aki celebkörökben forog, a legújabb divat szerint öltözik, underground-

zenéket hallgat, felbecsülhetetlen értékű impresszionista és modern műtárgyakat gyűjt. Kirsch gyakran írt e-mailt Langdonnak, hogy kikérje a tanácsát a megvásárolni szándékozott új művekről.

Hogy aztán az ellenkezőjét tegye, tűnődött el Langdon.

Úgy egy évvel ezelőtt Kirsch azzal lepte meg Langdont, hogy nem művészetéről kérdezte, hanem Istenről – különös téma egy önmagát ateistának valló személy esetében. Egy tál *short-rib crudo* felett a Bostoni Tiger Mamában Kirsch az egyes világvallások alaptanairól faggatta Langdont, különös tekintettel a teremtéelméletekre.

Langdon tömör áttekintést nyújtott a jelenlegi hittételekről, a judaizmus, a kereszténység és az iszlám által osztott Genezistól a hinduk teremtő istenén, Brahmán át a babiloniak Marduk-történetéig.

– Kíváncsi vagyok – tette fel a kérdést Langdon, amikor távoztak az étteremből –, miért érdekel egy jövőkutatót a múlt? Azt akarja ez jelteni, hogy híres ateistánk végül megtalálta Istent?

Edmond szívből kacagott.

– Ne is álmódjon róla, Robert! Csak felmérem a versenypályát.

Langdon mosolygott. *Jellemző.*

– Nos, a tudomány és a vallás nem versenytárs, hanem két különböző nyelv, amelyen ugyanazt a történetet próbálják elmondani. Mindkettőnek megvan a maga helye a világban.

E találkozó után Edmond majdnem egy évre megszakította a kapcsolatot. Aztán három nappal ezelőtt, mint derült égből villámcsapás, Langdon kapott egy FedEx borítékot repülőjeggyel, szállodafoglalással és egy kézzel írott üzenettel, amelyben Edmond meghívta a mai eseményre. Ezt írta: *Robert, nagyon sokat jelentene nekem, ha el tudna jönni. A legutóbbi beszélgetésünkön tett észrevételei segítettek abban, hogy megvalósulhasson ez az este.*

Langdon nem értette. Azon a beszélgetésen nem hangzott el semmi, aminek a legtávolabbról is köze lehet egy jövőkutató előadásához.

A FedEx boríték tartalmazott egy fekete-fehér képet is, amely két szemben álló embert ábrázolt. Kirsch még egy rövid verset is mellékelte hozzá.

Robert,
Ha szemtől szemben lesz velem,
Feltárom az üres teret.

EDMOND

Langdon a kép láttán elmosolyodott – szellemes utalás volt Langdon egy évvel korábbi esetére. A két arc közötti üres térben a kehely, avagy a Grál körvonala rajzolódott ki.

Langdon most, a múzeum előtt állva, alig várta, hogy megtudja, mit jelent be egykori tanítványa. Könnyű szél kapott bele a frakkja szárnyába, ahogy a gyaloghídon haladt a kanyargó Nerviön folyó mentén, mely hajdan egy virágzó iparváros ütőere volt. Enyhe fémes szagot érzett a levegőben.

Langdon egy kanyar után végre engedélyezte magának, hogy föltekintsen a múzeum hatalmas, ragyogó tömbjére. Lehetetlen volt egyetlen pillantással átfogni. Inkább ide-oda ugrált a tekintete a bizarr, megnyújtott formák között.

Ez az épület, gondolta Langdon, nem csupán megsérti a szabályokat. Teljességgel semmibe veszi azokat. Tökéletes választás Edmond részéről.

A bilbaói Guggenheim Múzeum olyan, akár egy földönkívüli hallucináció – kavargó kollázs megcsavart, fémes alakzatokból, amelyeket mintha már-már véletlenszerűen hajigáltak volna egy-

másra. A messzire elnyúló, kaotikus tömböket több mint harmincezer titánlemezzel borították be, amelyek halpikkelyként csillogtak, és szerves, ugyanakkor földöntúli érzetet keltettek, mintha valami futurisztikus leviatán mászott volna ki a vízből, hogy napfürdőzzön a folyóparton.

Amikor 1997-ben bemutatták a múzeumot, a *New Yorker* azzal ünnepelte az építész, Frank Gehryt, hogy „egy hullámzó formájú, fantasztikus álmhajót tervezett titánköntösben”, míg más kritikusok világszerte így áradoztak: „Korunk legnagyobb építménye!”; „Alakváltó tobzódás!”; „Lenyűgöző építészeti teljesítmény!”

A múzeum megnyitása óta tucatjával emelték a „dekonstruktivistá” épületeket – a *Disney Concert Hall* Los Angelesben, a *BMW World* Münchenben, sőt egy új könyvtár *Langdon* saját alma materében. Valamennyi gyökeresen szembement a hagyományokkal, *Langdon* mégis kétségbe vonta, hogy bármelyik is versenyre kelhet a bilbaói *Guggenheim* megrendítő hatásával.

Az épülethez közeledve úgy tetszett, mintha minden lépésnél alakot váltana a fémburkolatú homlokzat, újabb és újabb képet mutatva minden egyes szögéből. Most már láthatóvá vált a múzeum keltette legdrámaibb érzékcsalódás. Hihetetlen, de ebből a perspektívából a hatalmas építmény szó szerint úszni látszott a vízen, mintha a múzeum külső falait csapkodó „végtelen” lagúnán sodródna.

Langdon megállt egy pillanatra, hogy átadja magát a hatásnak, majd továbbindult, hogy a sima víztükör fölé feszített minimalista gyaloghídon átkeljen a túlpartra. Félúton járt, amikor hangos sziszegésre riadt. A zaj a talpa alól jött. Megtorpant, és ekkor egy kavargó párafelhő emelkedett ki a gyaloghíd alól. A sűrű ködfátyol beburkolta *Langdon*-t, majd szétterült a lagúnán, és a múzeum felé gördült, eltakarva az egész épület alapzatát. *Ködszobor*, gondolta *Langdon*.

Olvasott a japán művész, *Fujiko Nakaya* művéről. A „szobor” forradalmi volt abban a tekintetben, hogy a látható levegő közegéből, egy ködfalból alakult ki, amely testet öltött, majd széteszlott; és

mivel a szél és a légköri viszonyok folyamatosan változtak, a szobor is mindig más volt, valahányszor megjelent.

A híd abbahagyta a sziszegést, és Langdon figyelte, ahogy a ködfal némán szétterül a lagúnán, gomolyogva és lopakodva, mintha a maga akaratát követné. A hatás egyszerre volt éteri és elbizonytalanító. Most az egész múzeum lebegni látszott a víz felett, súlytalanul megülve egy felhőn – akár egy kísértethajó a tengeren.

De amikor Langdon újra elindult, egy sor apró kitörés szaggatta fel a víz nyugodt tükkrét. Hirtelen öt lángoszlop tört az ég felé a lagúnából, akkora robajjal, akár a rakétahajtóművek, és áthatolva a párával telített levegőn ragyogó fényszikrákat szórt szét a múzeum titánlapjai körül.

Langdon építészeti ízlése inkább az olyan klasszikus stílusú múzeumok felé hajlott, mint a Louvre vagy a Prado, mégis, ahogy a köd és a láng játékát figyelte a lagúna felett, nem tudott volna alkalmasabb helyszínt kigondolni ennél az ultramodern múzeumnál egy olyan ember által szervezett eseményhez, aki egyaránt lelkesedik a művészetért és az innovációért, és aki tisztán látja a jövőt.

A ködön át ballagó Langdon most elérte a múzeum bejáratát – egy tátongó fekete lyukat a hullőszerű épületen. A küszöbhez közeledve Langdonnak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy egy sárkány szájába készül belépni.